

Bemærkninger til lovforslaget

Til nr. 1

Forslaget fjerner adgangen til med fradragsret at henlægge indtil en fjerdedel af et årsoverskud i erhvervsvirksomhed til investeringsfonds- og senere bruge disse midler til forlods afskrivning på maskiner, driftsmidler eller erhvervsbygninger.

Formålet er at bidrage til en forenkling af skattelovgivningen og afskære muligheder for utilsigtet udnyttelse af de nuværende regler.

Skattelovgivningen skal lette vilkårene for erhvervslivet, når der faktisk investeres i nye arbejdspladser – ikke når kapital lægges til side til bedre tider eller der manipuleres med ejendomsforholdene til produktionsapparatet.

Forslaget om at fjerne investeringsfondsfradraget kan således ikke ses isoleret. Kan det gennemføres, ønsker socialdemokratiet – ligeledes med virkning fra og med indkomståret 1983 – gennemført en række forbedringer og forenklinger i afskrivningsloven. Det samlede resultat skal være, at nyinvesteringer yderligere stimuleres gennem forbedring af de investerende virksomheders likviditet og rentabilitet.

Derimod skal ændringerne bevirke, at skattespekulation, som ikke giver anledning til ny aktivitet – f.eks. en række leasing-arrangementer – får ringere vilkår.

Det aktuelle initiativ skal således ses i forlængelse af den afskrivningsreform, den socialdemokratiske regering foreslog i foråret 1982.

Gennem de politiske forhandlinger blev dengang skabt flertal for centrale punkter i reformen som pristalsregulering af afskrivningsgrundlaget for maskiner, driftsmidler, skibe og bygninger og bedre vilkår for ombygning af erhvervsjendomme.

Men provenumæssige begrænsninger forhindrede, at de nye afskrivningsregler blev så enkle som ønskeligt.

Desuden skete en afsvækkelse af de samtidig foreslåede ændringer af investeringsfondsloven.

For det første blev den maksimale henlæggelsestid for investeringsfondsmidler ikke, som oprindeligt foreslået, forkortet fra 12 til 4 år, men kun til 6 år. Derved blev tilskyndelsen til investeringer

i de nærmeste år efter socialdemokratiets opfattelse svagere end ønskeligt. For det andet forblev de liberale erhverv i modsætning til det oprindelige forslag berettigede til investeringsfondshenlæggelser. Derimod blev pengeinstitutter og forsikrings-selskaber afskåret fra at henlægge. Men netop selvstændige i liberale erhverv er en gruppe med høj indkomst, stor skattefordel og likviditetslettelse og derfor store fradrag for henlæggelser. Desuden anvendes de henlagte midler, så vidt det kan bedømmes, i høj grad i »bierhverv« som leasing-selskaber – hvad der er uden for det oprindelige sigte med investeringsfondsordningen.

I nytåret 1982–83 har vi været vidne til en eksplosiv udvikling i skattespekulation, der bygger ikke mindst på frigørelse af midler fra etableringskonti og investeringsfonds til køb af anpartar i leasing-selskaber, der formelt overtager igangværende produktionsudstyr.

Der synes nu at være bred politisk tilslutning til kravet om, at denne utilsigtede udnyttelse af skattereglerne bremser.

Risikoen er imidlertid at man – som så ofte før – ved smårettelser i gældende lovgivning kun stopper en enkelt variant af misbrugene. Dette synspunkt er bærende for socialdemokratiets beslutningsforslag nr. B 11 af 28. oktober 1982 om en generel reform af indkomstskattesystemet, hvor fradragsmuligheder konsekvent begrænses og trækprocenter derfor kan nedsættes.

I beslutningsforslag nr. B 11 indgår, at fradrag for indskud på etableringskonti skal afskaffes, hvorfor socialdemokratiet naturligvis er enig i lovforslag nr. L 98 om ophævelse af lov om indskud på etableringskonto (fremsat af socialistisk folkeparti).

Den her foreslåede afskaffelse af investeringsfonds er udtryk for samme tankegang: Fremfor komplicerede og kun delvis formålstjenlige begrænsninger med det sigte at fjerne misbrug bør man konsekvent tilstræbe videregående forenkling af skattelovgivningen – og specielt en forbedring af vilkårene for de virksomheder, der faktisk investerer i nye arbejdspladser.